

Місячна стежка

Віктор Кордун

1.

С т р і т е н н я

Лоша

на студених ніжках

таке бліде,

наче б його удосвіта

ще й у срібній короні

колись убито, —

це ще не місяць,

це — тільки місяцесайність

блукає узимку

між селами.

Виходить

хлопчик у морозяних кучерях

і поїть його

з долонь.

І вже:

хмарний кінь,

ропустивши гриву

зі снігу

на ліси і на луки,

повільно сходить у небо,

мовби вертається.

І за ним — розтанулим —

сіється

світла стежка.

У кризі долоньок —

усміхнений дотик

місячних вуст.

2.

Д у ш а у х в и л я х

Срібним перснем

котиться

сліпа весняна повінь.

Скільки ж це часу збігло?

Вже ані душі навколо:
нема чийми очима
воді дивитися.
Прагне зіниць
прозорість,
кучерявиться ввись
по білих слідах:
що вище —
то променистіше,
а в небі вже
обіймається
золотим обручем.
Тепер це: місяць.
Кришталева —
зоря чи душа? —
тоне внизу у хвилях.

3.
З а р у ч и н и з м і с я ц е м
На місці втонулого —
за одну тільки мить!-
мрево рибини.
А була ж і у нього
золота обручка.
Як була вона схожа
на круглий
місячний рот
води вечірньої!
Місячне зерня
глибоко в серці.
Туга і відчай
у непроникну луску ріки
огорнулися.

4.
Т е к у ч и й к і н ь
Дихає холодом
риб'яча паща
яерела.
Обхопив променисто руками
власну голову місяць.

Темніє
текучий кінь,
спливаючи іскрами,
і воду свою спиває.
Чіткішають обриси:
його самого
і обручки на дні.

5.
П і д в о д я н и м д е р е в о м
Місяцева тінь — вода.
Звелось з неї
дерево холодне.
Під ним —
сріблясосяйний хлопець
на воронім коні.
А на піску лишили хвилі
недовершені обличчя.
Тінь води
відлітає в далекі далі
нічними птахами.